

INGEN GRUND TIL AT SKAMME SIG

Instruktørduoen Jeppe Kristensen og Tue Biering, også kendt som Fix & Foxy, har inviteret mennesker, man sjældent hører noget til, op på scenen. Nu skal kontanthjælpsmodtagere og førtidspensionister spille samfundets elite i duoens nyfortolkning af 'Det store ædegilde'. Og hvorfor så det?

Det starter med, at jeg kommer i tvivl.

Må jeg notere det her, og vil jeg overhovedet? Er det ikke at udstille et menneske, som godt nok frivilligt har stillet sig til skue oppe på scenen, men som også virker så fint og skrøbeligt? Hun kunne jo ikke på forhånd vide, at der ville være en journalist til stede, tænker jeg, men på den anden side er jeg blevet præsenteret, så hun ved godt, at jeg er her. Og nu står hun altså der og fortæller om, hvordan hun gennem tolv år af sit liv fandt det nødvendigt at ryge hash næsten hver dag, fordi hun i sin barndom blev seksuelt misbrugt. Om, hvordan hashen hjalp hende med at undertrykke minderne, men også om, at hun i dag har det bedre. Det virker grænseoverskridende, det kvinden på scenen fortæller, men også ekstremt modigt.

Og netop tvivlen er interessant. For hvordan er det, vi taler om dem, som har det svært? Gør vi dem i virkeligheden ikke en bjørnetjeneste, når vi i stedet for at høre på dem og give dem tale-tid, for eksempel her i avisen, skærmer dem fra virkeligheden og velmenende gemmer dem væk? Er der ikke noget paradoksalt i den måde, vi som samfund går til opgaven på, når det handler om de mennesker, som af en eller anden grund ikke helt kan følge med? Kontanthjælpsmodtagere eller førtidspensionister. Misbrugere. Vi skriver om

dem, men lader vi dem tale?

Det er sådan nogle tanker, som ligger til grund for, at kvinden kan stå der på scenen og fortælle, for det er sådan nogle tanker, som instruktørduoen Jeppe Kristensen og Tue Biering har gjort sig i forbindelse med deres nye forestilling, 'Det store ædegilde'. Kvinden er til audition, scenen er Dansehallerne i Carlsberg Byen.

Forestillingen bygger på Marco Ferreris 'La grande bouffe' fra 1973, en filmisk tour de force udi dekadence og frås. Filmen handler i korte træk om, at eliten, repræsenteret af en dommer, en pilot, en kok og en filmproducer, i et anfald af eksistentiel lede mødes med henblik på at æde sig selv ihjel. Et mål, de forfølger så effektivt, at et toilet på et tidspunkt bukkes under i en eksplosion af lort. Filmen var en kritik af det overforbrug, den vestlige verden kastede sig ud i i årtierne efter Anden Verdenskrig. I Kristensen og Bierings fortolkning til teatret bliver dette kun forstærket, da alle medvirkende er frivillige, helt almindelige mennesker, som alene har det til fælles, at de netop ikke er en del af eliten, da de alle er på overførselsindkomst.

Og nu er vi altså til audition.

En af de fire, der er mødt op, hedder Eddie. Han er en 50-årig førtidspensionist fra Amager, som engang var misbruger, og som stadig har ar på armen. Han bruger meget af sin tid på at rådgive andre misbrugere, men han slår også græs for nogle gamle damer en gang imellem. Eddie er ikke så høj, men han

har, som han siger, en ung krop, og når han kigger på folk, læner han sig frem, så hans briller glider ned langs næsen. Eddie er en højt grinende og meget talende mand, men han lytter også.

»Og dig, der har haft en depression«, siger han og kigger hen på en kvinde, som ikke er kvinden fra før. De sidder alle fire på scenen, omme bag et bord. Der er lidt sidste nadver over hele opstillingen.

»Det har jeg også haft, det var dengang, jeg var misbruger, da vejede jeg 54 kilo, men i dag vejer jeg 73 kilo, ha ha ha, og det er godt, at jeg nu er clean, for så kan jeg igen dufte nyslået græs og få morgenstiv pik, det kunne jeg ellers ikke i årevis.«

Tue Biering spørger de fire, hvorfor de er her, og hvad de håber at få ud af forestillingen.

»Jeg vil bare ikke skamme mig længe«, svarer den tidligere hashafhængige kvinde, der i forestillingens ånd nok egentlig bør præsenteres ordentligt, tænker jeg nu. Hun hedder Ann-Selena.

»Det skal du heller ikke«, siger Eddie så.

Amagerkansk hall of fame

De fire sidder side om side bag bordet,

der er dækket af en blå papirdug. Bordet er tomt bortset fra en flaske vand og nogle gennemsigtige plastikglas, men planen er, at når forestillingens prøver kommer i gang, skal de medvirkende spise overdådigt. Præcis som i filmen.

Det er på en måde en mærkelig audition. De fire taler bare sammen, Jeppe Kristensen og Tue Biering siger ikke meget. Først er de fire meget reserverede, så lidt mindre. Med undtagelse af Eddie, selvfølgelig, han taler bare. Fra tid til anden bryder Tue Biering ind, og for en stund brydes illusionen om, at der her er tale om en ganske almindelig samtale om livet på overførselsindkomst.

Hvad ville de gøre, hvis de havde utrolig mange penge, vil Tue Biering for eksempel vide.

Eddie ville købe en af de her kunstige øer, de har i Dubai, og derude ville han leve sit liv i solen. Ann-Selena ville købe et hus, hvor hendes bror, der har forsøgt at begå selvmord, og som nu bor på institution, kunne flytte ind sammen med hende. Her ville hun så passe på ham.

Hvordan har de det med, at de en dag skal dø, spørger Biering så.

Ann-Selena vil nå at påvirke verden til det bedre, inden det sker. En anden kvinde, der gerne vil være anonym, håber, hun kommer til at sove stille ind. Eddie har det dårligt med det.

Så er der rygepause. Jeg går med Eddie ud i kulden, og her fortæller han

Fortsættes side 8

ANDREAS THORSEN

Det er godt, at jeg nu er clean, for så kan jeg igen dufte nyslået græs og få morgenstiv pik, det kunne jeg ellers ikke i årevis Eddie, førtidspensionist